

Thư Mời ra một hai thi phẩm của nhà thơ Mạc Lan Đình

Thư Mời.

✖ Hai trăm bài thơ Đường gói biết bao niềm tâm sự. Mỗi bài thơ một nỗi lòng. Mỗi bài thơ một phong cách. Tác giả gửi hất nỗi niềm cho ngày tháng lung linh. Thơ Đường tương đối khó. Nó khó vì chỉ có 56 chữ mà gói trọn một suy tư, gói tròn một tâm sự. Đã thế lại có bốn câu đối nhau cho chỉnh. Nỗi lòng trỗi ra thơ, cứ trỗi rộng miên man cho hứng thơ tràn ra mà không phải gò bó trong luật lệ khắt khe thì có lẽ Thơ Tự Do là hợp nhất. Người xưa làm thơ Đường Luật thường đặt lò trảm, hợp đôi ba người bạn tâm giao để tìm vần gieo ý. Ngày nay viết thơ Đường cũng có phần nào trang trọng cho hợp với khung thơ, cho vừa với thơ tứ tuyệt bài thơ được thêm phần trọn vẹn.

Thơ Đường khó là thế, song nhà thơ Mạc Lan Đình lại sính thơ Đường. Với tập thơ 200 bài thơ, anh phải tiêu bao nhiêu thời gian, mất bao nhiêu năng lực để hoàn thành những bài thơ hay, tuyển chọn vào tập Giấc Hương Quan. Bài Giấc Hương Quan, chỉ để cho toàn tập. Mở đầu như sau:

Nỗi trôi vận nước sống tha phương,

Chôn chặt niềm đau mấy đoạn trường.

Nỗi trôi vận nước làm cho ta hiểu rằng nước đã mất rồi. Mất nước cho nên phải sống tha phương. Hai câu sau này gợi thích cho cuộc sống tha phương:

Gửi mỗi chân mòn đời lữ thứ,

Mặt chai mày nám kiếp phong sương.

Sống tha phương nhưng vẫn nuôi mộng lớn:

Mài thanh kiếm bạc lòng nung nấu,

Như lửa đêm đen chí quật cường.

Sau đây là hai câu kết:

Ta vẫn mơ ngày xuân Việt tộc,

Rạng ngời Hừng Lạc giữa quê hương.

Nhà thơ vẫn mơ ngày vãn vinh quang như bao nhiêu người Việt tha hương mong mãi một ngày vãn. Vãn trong rặng ngời Hồng Lạc giữa mùa xuân Việt tự do.

Thơ của Mạc Lan Đình rất hiện. Ngay khi mài thanh kiếm bạc hay nhuôm lửa quật cường thì lời thơ vẫn nhịp nhàng hiện diện. Khi nhớ tới Đà Lạt dù có mối tình nào xôi nổi đi chăng nữa thì anh vẫn hạ bút:

Khớ nhớ Đà Thành đành nhớ vậy.

Người thương Đà Lạt chẳng thương thôi,

rõ ràng là hiện diện như cuộc sống ngoài đời của anh.

Người ta thường nói thơ Đường chẳng thể những cảnh cũ người xưa, chẳng dành cho những ý tưởng cổ kính. Nhưng tôi mới tìm thấy một bài thơ tình của Mạc Lan Đình viết theo thể thất ngôn bát cú nhan đề Lưới Tình rất tuyệt vời. Xin mời quý vị nghe bài đọc sau đây để thấy rằng đâu có phải bị gò bó trong niêm luật mà tình không hay, ý không đạt hoặc gây khó khăn cho người viết thơ. Bài thơ Lưới tình đã vượt lên, đã thoát lên ra cho những nguồn tình sinh động vậy.

Đôi mắt em đen, đẹp lạ lùng

Lặng nhìn như thấy cả màu nhung

Phải chăng huyền hoặc nơi hoang địa

Hay bởi mơ hồ chốn lãnh cung

Nên khi nào đường trở thêm diệu vợi

Còn xui nguyệt điện đến lao lung

Ôi thôi ta đã sa vào lưới

Chôn chặt tình trong kiếp bão bùng